

рили. Двѣрнициѣте рекли: тѣмъ часъ дойдѣ единаго чело-
вѣкъ, даде ни двѣте златны царски чаши, и ре-
че ни да створиме поскоро, зашю го пратила царю
да оуправи стражыте по-добрѣ, и да вика воиводыте на-
царскія совѣты. Тогава Кантаркѣсъ съ царь Криса, като
видѣли лѣкавшината Александрова, зѣли 300: чело-
вѣцы кѣнници, и стисли подира мѣ да го гонатъ.
Догдѣ да изгрѣе слънцето стисли на рѣката, и като
видѣли Александра чи преминала рѣката, и съдѣла съ
неговыте си, паднали съ голѣмъ страхъ и мисля.

АЛЕКСАНДРЪ СЕ РУГАЕ НА ГОНИТЕЛЫТЕ.

Рѣката коюто преминала Александръ была такава,
щюто ноща замръзновала, а денъ се размразвала.
Александръ като видѣла гонителыте рѣквалъ имъ:
какво трѣсите, о чело-вѣцы! вѣтаръ ли падите;
но вѣтаро никой го нестига. Виждате съ оучите си,
зашю Македонскыте конѣ не ги държатъ нито горы
нито рѣки, какво послѣдовате всѣ; идѣте речѣте
на-царь Даріа, зашю за честыта коюто ме направи,
благодаримъ мѣ, но не до край. Затова нека е
готовъ на рѣката да пріеме бойтъ.

ОКРЪЖЬ ДАРІЕВА.

Кантаркѣсъ се вярналъ при Даріа, и мѣ ка-
залъ зашю Александръ вѣгалъ: а Даріа като чѣла